Det var många vackra konstsaker, ty äfven hans far hade varit samlare. En af dem, en liten silverstaty, en renässanssak, Hebe som häller ut vin ur en amfora, var han särskildt förtjust i, han kunde sitta timtal och, farande med fingrarna öfver dess fina linier, liksom smeka den. Säkert var han mycket mer förtjust i silverstatyetten än i mig, medan för mig ingen tafla eller staty i världen kunde gå upp emot honom.

Då lustpartierna och utfärderna begynte blef jag orolig ty där skulle han ju träffa flickor, mycket vackrare än jag, som alldeles fördunklat mig och då han lärde känna dessa förtjusande varelser skulle han nog förlora allt intresse för mig.

Men så skedde ej — han gick förbi skonheterna och sökte upp mig. För hvar dag som gick blef jag allt kärare och lyckligare och mina väninor brydde mig redan.

Jag såg på honqn där han satt nedböjd från hästen och skämtade med mig.

Hans finskurna ansikte med de glada, blå ögonen log mot mig, han föreföll så upptagen och intresserad af mig, men jag tänkte ändå med hemlig bäfvan: ack om besöket i prästgården väl vore öfver, måtte han inte bli kär i prostinnan, måtte hon inte märka honom.

Just i det samma frågade han mig något om prostinnan: — Hur ser hon ut, vår värdinna, sade han, jag har hört så mycket talas om henne men aldrig sett henne.

— Jo, hon är vacker, sade jag dröjande, hon har mycket ljust hår och mörka blå ögon.

— Hon är väl inte så ung längre denna Göingevenus, sade doktor Lang!

— Ah nej, jag tror hon fyller 40 år i dag, sade jag skadegladt, åtminstone har hon en dotter som är lika gammal som jag.

Min kavaljer ryckte på axlarna.

Åh, en löjlig gammal kokett alltså, sade han föraktligt och jag kände mig plötsligt så glad och lätt om hjärtat.

I detsamma voro vi framme. Den ena vagnen efter den andra körde i en ståtlig sväng upp till stora trappan där värdfolket stod välkomnande.

Den fyrtioåriga kokettens hår lyste som krusiga slingor af spunnet guld i solen. Hennes intensiva blåa ögon strålade, hela hennes smärta gestalt skälfde af lif.

Den gamle, blide prosten bredvid henne såg ut som hennes far och den bleka dottern som hennes syster.

— Inte är hon 40 år, hörde jag en halfhög stämma i nästan vredgad ton bredvid mig.

Det var doktor Lang och jag iakttog honom då han blef presenterad för henne. Då han böjde sig ned öfver hennes hand fick han samma uttryck af dyrkan och förtjusning som då han smekte silverstatyn och jag kände mig bli het af grämelse och vrede.

På hela kvällen vek han sedan inte från hennes sida. Vid den som bondkalas anordnade middagen satt han till vänster om henne och hade icke ögon för någon annan än henne — likaså vid dansen på kvällen, då prostinnan såg ut som en rococoherdinna i skärt och hvitt siden. Jag mins min heta vrede — hon tog ju sig alla ungdomens privilegier ända till dess färger, den gamla kattan, tänkte jag.

Kvällen var ändlöst lång men till slut blef det ändtligen uppbrott. Hela vägen hem red doktor Lang för sig själf och jag satt ensam och öfvefgifven i vår gröna kaross och grät af harm och sorg.

Jag grät ofta sedan en tid ty doktor Lang syntes aldrig till mera. All sin lediga tid tillbragte han i prostgården. Och det var mer än ett sommarsvärmeri, det sågo vi alla. Han blef blek och mager och i hans vackra ögon kom ett uttryck som i en jagad hunds.

En vacker dag kom kracken.

Hela trakten talade om denna skandallösa flirtation, apropo's flirtation, det ordet fanns inte på den tiden, vi kallade det kärlekshandel, — men det passar bra in på prostinnans förhållande till saken, för henne blef det aldrig mer än flirtation, riktig kärlek hade hon bara för sig själf — den räkte inte till för någon annan.

En dag ute i prostgården kastade han sig på knä för prostinnan och bad henne om förbarmande, bad om hennes kärlek, om en liten, liten smula kärlek — Han ville resa långt, långt bort med henne, sade han, och där i främmande land skulle han dyrka henne som en gudinna och tillbedja henne som en fetisch.

Ord så fulla af tillbedjande glöd skulle gjort en vanlig kvinna yr i hufvudet, men prostinnan var van vid rökelse.

Han omfattade hennes knän, — hon stod hög öfver honom med ett gåtfullt och strålande löje. —

Ingen vet hvad hon skulle svarat, ty innan hon hunnit öppna munnen steg prosten in i rummet. Han for tillbaka då han såg den knäböjande mannen.

— Hvad är det, sade han blek, hvad betyder detta?

Mycket hade han tålt den stackars prosten för sin ålders och sitt ämbetes skull, men detta gick då öfver alla gränser.

— Hvad betyder detta, upprepade han hotande.

Doktor Lang hade blek stigit upp och prostinnan såg på honom. Så mäler ryktet att hon, småleende och säker som vanligt, svarat:

— Han vill taga vår dotter från oss, Fabian — han har på knä bedt mig om henne.

Doktor Lang hade blifvit ännu blekare, men prosten blef mycket glad. Den godtrogne gamle fick med ens förklaring öfver doktorns täta besök — som i tysthet oroat honom. — Han välkomnade honom varmt som måg, medan prostinnan allt jämt småleende stod bredvid.

Så blef dottern efterskickad — hon blef endast mycket, mycket förvånad — hon hade alltid trott att det var söta mor det gällde, berättade hon sedan för mig. För öfrigt var det inte mycket synd om henne. Hön hörde till de kvinnor som aldrig bli så mycket utvecklade att de kunna älska, någonting å la modern förresten.

— — — — —

Den gamla teg en stund medan elden prasslade, susade och sjöng.

— Det blef ett s. k. lyckligt äktenskap för öfrigt, sade hon sedan lågmäldt, — så där lyckligt som mångas, som mitt eget till exempel.

Hon tystnade ängsligt, rädd att ha sagt någonting allför djärft. Och äfven den unga generationen teg.

FAMILJEN I DALEN.

— AF —

Emelie Flygare Carlén.

Forts. från föreg. n:r.

"Och det är då riktigt säkert, att du icke gjort något, som der är förbjudet?"

"Ja, det är ganska säkert!"

"Då är jag nöjd. Och tack skall du ha, min beskedlige Calle!"

"Beskedlig — jo, det tycker väl Magda, kan jag tänka?"

"Det tycker jag visst, och derför håller jag af dig."

Calle började småskratta, under det han ställde sig, likt en trana, än på ena, än på andra foten — det var så hans lag, när han blef rigtigt upprymd.

"Jaså, du menar, att du håller af den stackars Calle ett litet grand — det vore något roligt det!"

"Åh, Calle är min egen gosse!" Och medan Magda pratade, redde hon ut granhärfvorna, dem hon hade upphängda till blekning på gården.

"Hör", sade Calle, i det han nalkades henne på några stegs afstånd, "skulle Magda gråta en endaste tår på min mull, om vår Herre toge bort mig?"

Det låg så mycken ödmjukhet och tillika en så stor ängslan i denna fråga, att Magda helt bevekt svarade:

"Det blefve visst mer än en endaste, min Calle, ty jag tror icke, att någon har dig så kär som jag."

"Tackar allra mjukast!" inföll Calle och gjorde en ordentlig liten grop i marken genom de skrapningar, som skülle föreställa en bugning. "Magda skall icke ha sagt sådana ord för intet — jag är Magdas gårdvar, och det vill jag vara till min död!"

Efter att ha sagt detta vände han sig om och sprang bort med verkliga lunkentus-steg.

"Stackarn har så innerligt godt hjerta!" mumlade Magda, medan hon, utan en halfdragen aning om det verkliga tillståndet i Calles hjerta, fortfor att reda sitt gran.

Derefter gick den unga qvinnan in för att tillaga frukosten; och snart började hon omgifven af sina tre äldste barn, hvilka högt skrikande af glädje sletos om hararna och rapphönsen, styra och ställa med en godhet, en stillhet och ett förstånd, som tillkännagaf, att hon var väl hemmastadd i husmoderns bästa konst.

8.

Jägaren i skogen och vid hemkomsten.

Vi återvända nu till patron Fabian, hvilken, sedan han blifvit uppfriskad genom en stärkande sömn, helt glädligt uppvaknar, sträcker sig, sätter sig till hälften upp och, utan att vända hufvudet, mekananiskt utsträcker handen efter sitt byte.

Troende att han ej så noga beräknat distansen, bekymrar det honom ej, att handen icke får tag i annat än gräs och buskar. Han skjuter sig med hela kroppen makligt framåt, men — underbara slump — finner ändå icke sina harar.

Nu sätter han sig upp helt och hållet, gnuggar med beslutsamhet sömnen ur ögonen och borrar dem, så att säga, tvärs igenom jorden. Men utan tvifvel hade hans ögon, eljest ganska goda, blifvit slagna med någon hemlighetsfull förtrollning, ty de kunna ej urskilja hvarken harar eller rapphöns, och likväl måste begge delarne finnas.

Ännu besluten — patron Fabian är en man af upplysning — att icke tro på underverk, ställer han sig upp på fötterna, blickar åt alla håll genom busksnåren, inåt djupaste skogen, upp i luften, upp i trädtopparna....förgäfves, oupphörligt förgäfves.

Han säger härunder för sig sjelf:

'Det är obegripligt....det är otroligt....omöjligt kunna de vara borta — men hvar f-n äro de då?"

Skogen teg med envis ihärdighet, och likaledes marken, luften och busksnåren.

Vår patron började midt i dödande hettan, förhöjd af hans tjocka kläder, att känna den ena rysningen efter den andra.

Att komma hem utan fångst, var en olycka, för hvilken han under vanliga omständigheter icke gerna blottställde sig. Men att blottställa sig för den i dag, var tusen gånger värre, enär han, detta förutan, kunde vara beredd på en lexa, derför att han i trotsig olydnad vågat uraktlåta befallningen att väcka unge Gottlieb.

Midt under detta olycksaliga bryderi visade sig mellan grenarne det ödmjuka, haft flinande ansigtet af hans skaffare.

"Mina harar", skrek patronen i raseri, "mina rapphöns, din kanalje?"

"Tänker patron, att jag tagit dem?"

"Det vore ett streck så godt som ett annat! Hvad gör du här sedan du fått betalning?"

"Jag gör ingenting jag utan patrons befallning, och jag går strax min väg, om jag är till besvär. Annars var det så, att jag tänkte, att det kunde roa patron att veta hvart hans jagtbyte har gått hän?"

"Nå för tusan, det är ingenting annat jag begär — har någon vågat stjäla det?"

"Det trode icke vara så utan det!"

"Hvem — fort....svara!"

Men skaffaren svarade endast med ett långt utdraget: "nå-nå!"

"Kan du bevisa hvad du sagt?"

"Jag kan svära på det, om så fordras — jag har bara uppehållt mig här för den orsaks skull, att patron, när han vaknade, måtte få reda på saken."

"Du är en beskedlig gosse....Nå, säg nu, hvilken djefvul, som varit i skogen och gjort detta rofferi!"

"Vill patron utan prut veta det, så hoppas jag, att patron icke heller prutar!" yttrade skaffaren, som tyckte att denna lilla ordlek lämpade sig rätt väl.

"Ja, ja, jag prutar icke!" Patron Fabian tog upp sin plånbok och slängde en hel riksdalerssedel åt sin kommissionär.

"Calle — fanten nere i dalen — knep hela tutten."

"Huru....den der räkeln, gamle Lönners son?"

"Ackurat!"

"Är du säker, att du icke sett miste?"

'Ja, som att jag lefver!"

"Godt!" yttrade patronen, och samma ord upprepade han flera gånger efter hvar andra, och för hvarje gång med en röst, som steg allt högre och högre i belåtenhet.

Och visst måtte de hemliga tankar, som smögo sig öfver patronen, hafva skänkt honom bra mycket nöje, då de kunde komma honom att glömma icke blott de förtretligheter, som väntade honom hemma, utan till och med den fråga, hvilken först af alla bort falla af sig sjelf, den nemligen, hvarföre skaffaren, då han såg vildtet bortstjälas, icke qvarhöll tjufven eller tog det till baka.

Skaffaren fann emellertid icke skäligt att afvakta tiden för sin herres uppvaknande till ett bättre minne. Han bugade sig och försvann, utan att patronen ens gaf akt derpå.

Man kan vara förvissad om, att patronessan icke hade kärleksminen på sig, då hennes kärälskliga man hemkom.

Från sin plats i förmaket varseblef hon den återvändande, och ur stånd att vänta tills han väl kommit in, slog hon upp fönstret och ropade:

"Hvar i Herrans namn hade du tankarna, då du löpte af utan att tala Gottlieb till?. Jag kan säga, att du visar dig rätt vänskaplig mot min slägting, och jag kan säga, att det är märkvärdigt, att du nu dertill kommer hem utan honom, då jag skickat honom att leta upp dig .... Men hvad nu — skall jag tro mina egna ögon: hvar är vildtet, som jag skulle ha till middagen?"

"Kära Ulrique-Eugenie, kan du icke vänta till jag kommit in och fått ömsa kläder — jag har så farit omkring i öster och vester, att jag knappt kan dra andan."

"Hvar har du vildtet?"

"Puh....puh....jag orkar icke tala!" Och dermed kilade patron Fabian förbi fönstret och upp till sig.

Men den lisan var kort.

Fru Ulrique-Eugenie kände ganska väl vägen, o. hennes harm stegrades till en ytterligt svår höjd, då hon slutligen fick veta, att villbrådet, som hon sjelf skulle hafva ätit till middagen — den känsliga Ultenie var en smula gurmand — blifvit bortstuljet, medan hennes man, dignande af trötthet af dagens strapatser, en stund öfverlemnade sig åt sömnen.

"Åh, om jag bara visste hvem som gjort det ....ja, om jag visste det....så skulle jag sätta den kanaljen i stocken. Och du, din mes....jo, du är en man, du....somna på jagten, klaga öfver trötthet för en liten barnlek....Ah, sådana karlar ....Men kan du icke alls fundera ut hvem som tagit det?"

'Nej, min vän, nej, jag försäkrar, att jag icke begriper det — jag kan ju icke ana hvad som passerat under min sönn."

"Och derför anar du heller ingenting under hela din lifstid....Men se der kommer min snälle Gottlieb svängande med en stor orre i handen. Jojo, han låter icke stjäla bort sitt — den galanta gossen!"

Och fru Ulrique-Eugenie satte sig i rörelse nedför trappan att med den moderligaste vänlighet mottaga sin systerson.

"Nå, tack, min snälle gosse! Din morbror har haft otur i dag....Men kom med mig i mjölkkammaren nu, så skall du få äta grädden af en hel filbunke!"

"Kära moster, låt mjölken följa med — jag känner mig i stånd att expediera allt sammans, bunken inberäknad!"

"Så expediera då allt sammans, min söta gosse ....sedan skall du få följa med mig på min blekbacke och se på mitt lärft — vi skola välja ut ett stycke....begriper du något?"

"Aldrig ett ord — det är ju ett helt mysterium — men jag begriper desto bättre, att ingen systerson på hela skandinaviska halfön eger en moster med mera älskvärda egenskaper!"

"Din smickare — det är väl, att du är min systerson, eljest kunde Fabian bli jaloux!"

"Det svär jag icke på, att han ej får skäl till ändå, ty jag vet ej, att det är systersönerna förbjudet at tillbe sina tater!"

Efter detta lilla morgonprat steg Gottlieb så i gunsten, att han kunde vänta sig ett ganska angenämt husligt lif.

Och snart blef det ännu bättre, då tant började summera hans talanger.

Hvad kunde han icke allt, den snälle gossen!

Utan att omnämna, att han på ett det allra märkvärdigaste sätt förmådde roa lille Jean-Ulrik, patronagets enda arfvinge, kunde han rita de "charmantaste" eklöf på monster Ulrikas i bågen uppspända sidentäcke. Vidare läste han högt ur hennes favoritböcker och tog med mest himmelska tålamod till baka alla de rörande ställen, vid hvilka hon småktande suckade da capo. Vidare sjöng han — den oförliknelige systersonen — till gitarren icke blott "jänta och jag' utan äfven moster Ulrikes älsklingssång: "Uppå fältets gröna parker, i de dystra bergens vrå". Och slutligen fans ingen kvinna i hela huset, som kunde måta sig med Gottlieb i konsten att skära bönor.

Korteligen: det var en systerson att leta efter!

Och hvem vet om det stannat vid det mystiska lärftsstycket, som skulle beses på bleket, derest icke....

Stackars Gottlieb, du går der nu trygg i ditt vunna gunstlingsskap för att i mjölkkammaren expediera den lockande filbunken! Anar du ej, att denna din ömma tants helgedom en dag skall tillslutas för dig?

O, öde, alltid lägger du dig i allting — det är såsom den bibliske konungen klagar: ingenting finnes varaktigt under solen....

Men tror väl någon, att patron Fabian — der han, öfvergifven af sin hustru och hennes omsorger, åter sjönk ned på soffan för att sofva — kände något slags liknelse till dåligt lynne öfver denna kärlekslösa vårdslöshet? Nej, han föredrog tusen gånger både hunger och törst framför sin Ulgenies närvaro denna stund.

Icke att detta härledde sig från bannorna — nej, nej, af en helt annan orsak! Och visst är, att om fru Ulrique-Eugenie anat, att det ej var samvetsqvalen och fruktan, som tagit hennes man i beslag, så hade det och blifvit annat af, än den lätta morgondagg, som redan fallit.

Efter middagen, då Gottliebs orre någorlunda försonat fru Ulrique-Eugenie med den stora förlusten, yttrade vår patron inställsamt:

"Har du några helsningar till prostgården, söta Ulgenie — jag rider deröfver och talar med prosten angående socknestämman om Söndag".

"Nå det var bra....Tag då Gottlieb med, så får han se mamsellerna — de ha minst sina två tunnor guld hvardera".

Vid detta förslag mörknade patronens ansigte.

Men förmörkelsen drog åter bort, och det första leende, som Gottlieb erhållit af sin värde farbror, träffade honom, då han inföll:

"Nej, kära moster, icke i dag; jag måste skrifva till mamma!"

Han hade ej lust att försumma sin första lektion i dalen.

'Aktningsvärde pojke, som icke för nöjet förgäter dina pligter — bevare mig Gud att inleda dig i frestelse....Och du, Fabian, kom och kyss mig, din Ulgenie har icke längre hjerta att neka dig vara lycklig!"

9.

Köpet.

"Så för innerligt roligt, att far kan komma ut och sitta i grönqräset!"

Det var Magda, som sade dessa ord, i det hon vänligt räckte gubben knäppen och hatten, medan Nannny stoppade och tände pipan.

Att se de begge unga qvinnorna med en så osökt ömhet sysselsätta sig kring den gamle, var en vacker syn. Rienhard hade rätt: hans bön förutan täflade de om att på allt upptänkligt sätt vårda och muntra den af dem alla vördade husfadern.

"Se så, mina döttrar....tack skall ni ha....Jag är glad, liksom jag blifvit bara på nytt, för det gikten lemnat mig rast i dag....Gif mig armen, Nanny!"

"Hvart skall du nu styra hän med far?" frågade Magda, i det hon följde dem ut på förstuqvisten.

"Åh, jag tänker, att sedan vi gått omkring litet, sätta vi oss ner vid källan — der plär far tycka om att vara."

"Och så har du kanske med dig någon vacker historiebok, som du läser i för honom?"

Nanny rodnade — hennes förslag var att bereda honom ett annat, vida högre nöje.

Hon hade valt detta sätt att göra fadern bekant med den unge främlingen, innan denne kom hem till dem. Magda skulle visst eljest fasligt hafva undrat öfver, att Nanny redan vore så förtrolig med en nykomling.

Och nog hade Magda haft skäl att undra, emedan hon ingenting kände om denna bekantskap.

Hundra gånger under den förflutna dagen hade Nanny ärnat säga: "Nå kors, det var så sant, jag har ett par qvällar efter hvar andra träffat en så vänlig ung herre nere i dalen!" Detta meddelande hann likväl icke längre än till läpparna, icke öfver dem.

Men nu under vägen, då hon var ensam med pappa, ginge det lättare,och dessutom när hon hade sin far med sig, finge Gottlieb se, att hon icke var angelägen att träffa honom ensam. Nu kunde de sitta så förtroligt till sammans alla tre, och tala om den tid, då Nanny kom att hålla sin skola.

Hon hade redan uppgjort en jettstor fantasi:

I dalen skulle uppbyggas en liten nätt stuga, der hon skulle bo ensam för sig sjelf med en ko, en katt och en vacker steglitsa i en grön bur — en hund hade hon också velat ha, men uteslöt den likväl, emedan en sådan åte så mycket....hon behöfde honom dessutom icke: Calle skulle nog åtaga sig att bevaka henne. Och otvifvelaktigt skulle den beskedlige Calle äfven komma att hjelpa henne med alla svårare sysslor samt på Onsdags- och Lördags-eftermiddagarne göra ren stugan och löfva den, medan hon (Fanny) kokte kaffe och bakade rån för att bjuda in far och Magda.... Detta gälde sommaren förstås — vinterns Onsdags- och Lördags-eftermiddagar skulle Nanny tillbringa i stora huset.

Ack, huru mycken obemängd sällhet låg ej för den unga flickan i denna enkla och oskyldiga dröm, hvilken blef ännu fullständigare, då hon tänkte sig sittande i sin lilla kammare innanför skolan, denna kammare, som skulle innesluta hennes minnen eller, rättare, hennes enda minne: ty hade ej hennes vän sagt, att hon efter dagens möda behöfde vederqicka sig, och var det ej han, som skulle lemna resurserna till denna vederqvickelse!

(Forts).

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning —Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg—Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäss—Gåsskötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen, kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Cory

Vice Inrikesministen.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.